

Lidernes Løb siden Christian den Femtes Lov ere blevne væsentlig forandrede, og man efterhaanden er kommen til den Erkjendelse, at de for en me eget stor Deel bør betragtes fra et ganske andet Synspunkt end det, hvorfra bemeldte Lov er gaaet ud, ere de dog ikke blevne gjorte til Gjenstand for nogen omfattende eller almindelig Behandling fra Lovgivningens Side, og Følgen heraf er, at Domstolene jævnlig endnu den Dag idag for Forbrydelser af denne Art maae idømme Straffe, der i den Grad ere stridende imod den almindelige Retsbevidsthed og Nutidens Opfattelse af Gjerningens borgerlige Strafbarhed, at det ansees uforvarligt at lade dem komme til Udførelse. Der hødes derfor paa Straffelovgivningens Mangler ved en hyppig og udstrakt Anvendelse af Venaadningsretten, men det er unødvendigt nærmere at paavise, hvor uheldigt dette Forhold er, hvad enten Sagen sees fra de enkelte Lovovertrædernes Standpunkt eller den betragtes med Hensyn til Lovens og Domstolenes Anseelse. Det vil her efter findes naturligt, at man i Udkastets 17de Kapitel deels i det Hele har foreslaact langt mildere Straffe end de i D. L.'s 6—13 foreskrevne, deels har udeladt en Deel af den nu gjældende Lovgivnings Bestemmelser, som maae erkjendes at være aldeles forældede og i sig selv lidet naturlige; see navnlig D. L. 6—13—2, 10, 11 og 12 samt Forordn. 5te Marts 1734 § 7, forsaavidt den indeholder en Straffebestemmelse. — Med Hensyn til, at D. L. 2—2—5 og 2—11—13 indeholde Bestemmelser, der tildeels have Charakteren af Straffebestemmelser i Henseende til Forhold, der ere beslegtede med det foreliggende Indbegreb af Forbrydelser, bemærkes isvrigt, at det vistnok er erkjendt, at ogsaa disse Artikler trænge til Forandring, men en saadan maa formeentlig rettest finde Sted ved særlige Lovbestemmelser angaaende geistlige Embedsmænds Forhold og de Forbringinger, der maae stilles til dem, hvormod det ikke vel lader sig gjøre at komme ind derpaa i den almindelige Straffelovgivning.

Afseet fra de Tilfælde, hvor der antages at burde sættes Straf for en Krænkelser af den offentlige Belansthed, for Forsørelse til Løssagtighed og deslige samt for unaturlig Veltuft (Udkastets §§ 174—182), har man

meent, at Krebsen af strafbare Løssagtighedsforbrydelser maa indskrænkes til de Tilfælde, hvor Løssagtigheden qualificeres ved en Krænkelser af Egteskabet (Hoer og Bigami) eller af en nær Slægtskabsforbindelse (Blodstam), ved Misbrug af en Stilling, der giver en særlig Leilighed til at indvirke paa den Person, med hvem Utugt bedrives (Udkastets §§ 163—164), ved Vold og deslige (Udkastets §§ 165—169) eller ved Forlokkelse af Umyndige (Udkastets §§ 170—172). Af disse Forbrydelser omtales først Hoer, Udkastets § 156.

Hvad Begrebet om den nyssævnte Forbrydelse angaaer, har man troet, at der, i Medsætning blandt Andet til den nævnte Straffelovs Kap. 18, § 7, 2det Punktum, er Tøie til at fastholde den Regel, at den Ugifte, der har Omgang med en gift Person, ikke derfor kan straffes. Vel kan det ikke benægtes, at han paa en vis Maade maa siges at bidrage til, at en Forbrydelse bliver begaaet, men det Forbryderiske fremkommer dog kun ved Krænkelsen af de særlige Forhold, hvori ikke han, men alene den Gifte staaer, og han gjør sig ikke selv skyldig i noget Brud paa en ham paahvilende egteskabelig Forpligtelse. Af afgjørende Betydning synes det ialtsald at være, at der ikke i de hidtil gjældende Regler findes noget Tilsvarende til en Straffebestemmelse for den Ugifte, der har Omgang med en gift Person. Forsaavidt der fremdeles i D. L., see 6—13—24 og 25, skelnes inellem enkelt og dobbelt Hoer, eftersom kun den ene eller begge Personer ere gifte, da er det vel ganske vist, at det dobbelte Hoer i høiere Grad end det enkelte eller simple Hoer krænker den sædelige Orden i Almindelighed; men om end dette Hensyn fortjener at komme i Betragtning som en skjærpending Omstændighed ved Valget af Straffegraden, og navnlig maa medføre, at der er en forsøgt Opfordring for Staten til at stride ind imod det dobbelte Hoer paa Grund af den større Forargelse, det giver, skjønnes der dog ikke at være tilstrækkelig Tøie til at give særegne forskjellige Straffebestemmelser i den Henseende. Konsekvensen af, at den Ugifte, der har Omgang med en gift Person, ikke straffes, synes nemlig at føre til, at Sagen for enhver af de 2 gifte Personers Vedkommende, der for-